

เมืองลับแล สี่คนหลงทาง

นวนิยายแฟนตาซี · ผจญภัยเมืองปริศนา

หนุ่มสาวสองคู่หลงป่าระหว่างเดินเที่ยว จนพลัดเข้าสู่เมืองลับแล

เมืองที่ไม่มีในแผนที่ประเทศไทย ที่ซึ่งกฎเหล็กคือสิ่งเดียว

ที่ยึดโยงเมืองไว้ไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — หลงป่ากลางสายหมอก

เอกวิทย์ สิริวัฒน์ หรือ "เอก" นักศึกษาวิศวกรรมปีสุดท้าย ชวนเพื่อนสนิทอีกสามคนออกเดินป่าในวันหยุดยาว ประกอบด้วย พิมพ์ชนก เรืองศรี หรือ "พิมพ์" แฟนสาวของเขาที่เรียนพยาบาล ภูวเดช ทองคำ หรือ "ภู" เพื่อนซี้ที่ชอบงานช่างและงานก่อสร้าง และ นิชารีย์ แก้วมณี หรือ "แนน" แฟนสาวของภูที่เรียนศิลปะและงานทอผ้า ทั้งสี่คนตั้งใจจะเดินป่าดูน้ำตกในเขตอุทยานธรรมชาติตามเส้นทางที่เคยมีคนรีวิวไว้ว่าสวยงามและไม่ไกลจากถนนใหญ่มากนัก

ทว่าเมื่อเดินลึกเข้าไปในป่าได้ราวสองชั่วโมง หมอกหนาผิดปกติก็เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วจนมองไม่เห็นทางเดินที่มาแม้แต่น้อย เข็มทิศที่เอพกพกมาเริ่มหมุนวนไม่หยุด แผนที่ในโทรศัพท์ก็แสดงตำแหน่งผิดเพี้ยนไปหมด ทั้งสี่คนพยายามเดินย้อนกลับตามทางเดิม แต่กลับพบว่ายิ่งเดินยิ่งลึกเข้าไปในป่าที่ไม่คุ้นเคยมากขึ้นเรื่อยๆ

"เราคงหลงทางจริงๆ แล้วละ" พึมพำด้วยน้ำเสียงกังวล ขณะที่แนนกอดแขนภูแน่นด้วยความกลัว ทันใดนั้นเอง ท่ามกลางสายหมอกที่หนาขึ้นเรื่อยๆ ทั้งสี่คนก็เห็นเงาซุ้มประตูหินโบราณขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาราวกับลอยอยู่กลางอากาศ สลัดลวดลายที่ไม่เคยเห็นในตำราประวัติศาสตร์เล่มไหน เอกกลิ่นหายใจก่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ "พวกเราน่าจะลองเดินผ่านซุ้มประตูนี้ดูไหม บางทีอาจมีทางออกอยู่อีกฝั่ง"

ทั้งสี่คนตัดสินใจเดินผ่านซุ้มประตูหินไปด้วยกัน แสงหมอกสีขาวนวลดูวาววับรอบตัวราวกับกำลังเดินทะลุผ่านม่านบางๆ บางสิ่ง ก่อนที่ทุกอย่างจะสว่างไสวขึ้นอย่างฉับพลัน เผยให้เห็นเมืองโบราณที่ไม่มีใครในกลุ่มเคยพบเห็นมาก่อนในชีวิต

บทที่ ๒ — เมืองที่ไม่มีในแผนที่

เมืองที่ปรากฏตรงหน้าทั้งสี่คนช่างแตกต่างจากโลกที่พวกเขาคุ้นเคยโดยสิ้นเชิง

บ้านเรือนสร้างด้วยไม้และหินแกะสลักลวดลายประณีตแปลกตา ถนนปูด้วยหินสีขาวนวลที่เรืองแสงอ่อนๆ ยามพลบค่ำ ผู้คนแต่งกายด้วยผ้าทอลวดลายที่ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน ไม่มีเสาไฟฟ้า ไม่มีสายไฟ ไม่มีเสียงเครื่องยนต์ใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงเสียงระฆังลมและเสียงคนพูดคุยกันเบาๆ ลอยมาตามลม

"นี่มัน... เมืองลับแลหรือเปล่า" แนนกระซิบด้วยความตื่นตะลึง เธอเคยได้ยินตำนานเรื่องเมืองลับแลจากคุณยายเล่าให้ฟังตอนเด็กๆ เมืองลึกลับที่ไม่มีในแผนที่ประเทศไทย ที่คนพลัดหลงเข้าไปได้แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะหาทางออกมาได้ ทั้งสี่คนยืนตะลึงอยู่ไม่นาน ก่อนที่กลุ่มคนแต่งกายคล้ายเจ้าหน้าที่รักษาความสงบของเมืองจะเดินเข้ามาล้อมพวกเขาไว้ทันที

"พวกเจ้าเป็นคนนอกใช้ไหม" ชายวัยกลางคนที่ดูเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเข้มงวดแต่ไม่ถึงกับดุร้าย "การเข้ามาในเมืองลับแลโดยไม่ได้รับอนุญาตถือเป็นเรื่องผิดกฎอย่างร้ายแรง แต่เนื่องจากพวกเจ้าดูจะเป็นเพียงผู้พลัดหลงเข้ามาโดยไม่ตั้งใจ เราจะพาไปพบท่านผู้อาวุโสก่อน เพื่อพิจารณาว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป"

เอกพยายามอธิบายว่าพวกเขาแค่หลงป่ามาโดยบังเอิญ ไม่มีเจตนาร้ายใดๆ แต่เจ้าหน้าที่ก็ยังคงนำตัวทั้งสี่คนไปยังศาลาใหญ่กลางเมืองด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ระหว่างทางเดิน ทั้งสี่คนสังเกตเห็นป้ายหินสลักตัวอักษรโบราณติดอยู่ตามทางแยกต่างๆ ทั่วเมือง ซึ่งภูวดเดชคาดเดาด้วยความรู้สึกไม่สบายใจว่าน่าจะเป็นบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎของเมือง

| บทที่ ๓ — กฎเหล็กแห่งลับแล

ท่านผู้อาวุโสของเมือง หญิงชราผมขาวโพลนที่นั่งอยู่บนแท่นหินกลางศาลาใหญ่ มองทั้งสี่คนด้วยสายตาที่ทั้งเฉียบคมและเมตตาปนกัน "เมืองลับแลของเรามีกฎอยู่สี่ข้อหลักที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด" ท่านผู้อาวุโสเริ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ข้อแรก ห้ามนำสิ่งใดออกจากเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อสอง ผู้มาเยือนทุกคนต้องสร้างตัวตนและอาชีพให้เป็นที่ยอมรับของชาวเมืองภายในสามสัปดาห์ มิฉะนั้นจะถูกจับกุมและเนรเทศออกจากเมืองไปตลอดกาล ข้อสาม ห้ามออกนอกเขตสถานหลังระฆังยามสามดั่งขึ้น ข้อสี่ ทุกคนต้องเคารพกฎของหมู่บ้านและช่วยเหลือกันเมื่อเมืองต้องการ"

"แล้วถ้าเราทำผิดกฎล่ะครับ" เอกถามด้วยความกังวล ท่านผู้อาวุโสถอนหายใจเบาๆ ก่อนตอบ "ผู้ฝ่าฝืนจะถูกจับกุมไปคุมขังในหอสารภาพ รอการพิจารณาโทษจากสภาผู้อาวุโส โทษหนักเบาขึ้นอยู่กับความผิดที่ก่อ บางรายอาจถูกเนรเทศ บางรายอาจต้องทำงานใช้แรงงานชดใช้เป็นเวลานาน"

พินัยมือถามอย่างสุภาพ "ทำไมเมืองของท่านถึงต้องมีกฎที่เข้มงวดขนาดนี้คะ" ท่านผู้อาวุโสยิ้มบางๆ ก่อนอธิบาย "เมืองลับแลของเราดำรงอยู่ได้ด้วยความสมดุลที่บอบบางมาก หากปราศจากกฎและระเบียบที่ทุกคนเคารพร่วมกัน ความวุ่นวาย

จะค่อยๆ กัดกร่อนเมืองจากภายใน จนสุดท้ายเมืองจะเลือนหายไปจากภพนี้ใน
กาลเวลาข้างหน้า เหมือนเมืองลับแลอื่นๆ ที่เคยมีมาก่อนแต่ล่มสลายไปแล้วเพราะ
ไร้ระเบียบ กฎเหล่านี้ไม่ได้มีไว้เพื่อกดขี่ผู้ใด แต่มีไว้เพื่อให้เมืองนี้ยังคงอยู่ต่อไปได้"

หลังฟังคำอธิบาย ท่านผู้อาวุโสให้โอกาสทั้งสี่คนพิสูจน์ตัวเองด้วยการสร้างอาชีพ
และตัวตนในเมืองภายในกำหนดเวลา หากทำสำเร็จ จะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่
ในเมืองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และอาจมีโอกาสดำเนินการช่วยเหลือให้หาทาง
กลับบ้านในภายหลัง

บทที่ ๔ — สร้างตัวตนเพื่อความอยู่รอด

ทั้งสี่คนแยกย้ายกันไปฝึกงานตามความถนัดของตัวเองเพื่อสร้างตัวตนให้เป็นที่
ยอมรับ เอกซึ่งเรียนวิศวกรรมมาได้ไปช่วยงานที่โรงช่างไม้ใหญ่ของเมือง นำความ
รู้เรื่องโครงสร้างและการคำนวณแรงมาช่วยปรับปรุงสะพานไม้ที่ชำรุดให้แข็งแรง
ขึ้นโดยไม่ทำให้ดูผิดแปลกจากงานช่างดั้งเดิมมากนัก จนช่างใหญ่ประจำโรงเริ่มไว้
วางใจและตั้งให้เป็นลูกมือคนสำคัญ

พิมได้ไปช่วยงานที่เรือนหมอสมุนไพรกลางเมือง นำความรู้พื้นฐานด้านการ
พยาบาลมาปรับใช้กับการดูแลผู้ป่วย ทั้งการทำแผลอย่างถูกสุขลักษณะและการ

สังเกตอาการเบื้องต้นก่อนให้ยาสมุนไพร หมอประจำเรือนเริ่มพอใจในฝีมือของเธอ และเริ่มสอนสูตรยาโบราณของเมืองให้เป็นการแลกเปลี่ยน

ภูซึ่งถนัดงานก่อสร้างได้ไปช่วยงานที่กลุ่มช่างก่อหิน ใช้กำลังกายและความรู้พื้นฐานเรื่องโครงสร้างช่วยซ่อมแซมกำแพงเมืองที่ทรุดโทรมในบางจุด ขณะที่แนนซึ่งเรียนศิลปะและงานทอผ้าได้ไปฝากตัวกับกลุ่มช่างทอผ้าประจำเมือง นำลายเส้นและแนวคิดการออกแบบที่เธอเคยเรียนมาผสมผสานกับลวดลายดั้งเดิมของเมือง จนเกิดเป็นลายผ้าใหม่ที่ชาวเมืองหลายคนชื่นชอบ

ทั้งสี่คนค่อยๆ ปรับตัวเข้ากับกฎระเบียบของเมือง ตื่นก่อนระฆังยามแรก ทำงานจนถึงเวลาที่กำหนด และกลับเข้าเคหสถานก่อนระฆังยามสามดังขึ้นทุกครั้งโดยไม่มีข้อยกเว้น พวกเขาเริ่มรู้สึกผูกพันกับผู้คนในเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ แม้จะยังคิดถึงบ้านและครอบครัวในโลกเดิมอยู่เสมอ

บทที่ ๕ — กบดักและบทลงโทษ

คืนหนึ่ง ขณะที่ภูกำลังเดินกลับจากโรงช่างหินช้ากว่ากำหนดเล็กน้อยเพราะช่วยซ่อมกำแพงจนมืด เขาเผลอเก็บเศษหินแกะสลักลวดลายสวยงามชิ้นหนึ่งที่ตกอยู่ริมทางใส่กระเป๋าทัดตัวไปโดยไม่ทันคิด ตั้งใจจะเอาไปให้แนนดูเป็นตัวอย่างลาย

เพื่องานทอผ้า โดยไม่รู้เลยว่าการหยิบสิ่งของใดๆ ออกจากพื้นที่สาธารณะของเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือเป็นการฝ่าฝืนกฎข้อแรกอย่างร้ายแรง

เจ้าหน้าที่ตรวจพบเศษหินในกระเป๋าของภูระหว่างการเดินทางตามปกติ และจับกุมตัวเขาไปคุมขังที่หอสารภาพทันที ขาวนี้ทำให้แนน เอก และพิม ตกใจจนแทบทำอะไรไม่ถูก แนนรีบวิ่งไปหาท่านผู้อาวุโสเพื่อขอร้องให้พิจารณาโทษอย่างผ่อนปรน เพราะภูไม่มีเจตนาจะขโมยสิ่งใดออกจากเมืองจริงๆ

ท่านผู้อาวุโสฟังคำร้องขอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "กฎของเมืองนี้ไม่ได้มีข้อยกเว้นสำหรับความไม่ตั้งใจ เพราะหากเริ่มมีข้อยกเว้นแม้เพียงครั้งเดียว วันหนึ่งข้อยกเว้นนั้นจะกลายเป็นช่องโหว่ที่ทำลายความน่าเชื่อถือของกฎทั้งระบบ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความเสื่อมถอยที่จะพาเมืองไปสู่การล่มสลายในที่สุด"

เอกจึงเสนอตัวเข้าไปพูดคุยกับท่านผู้อาวุโสอีกครั้ง โดยชี้ให้เห็นถึงผลงานที่ทั้งสี่คนได้ทำให้กับเมืองตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา ทั้งสะพานไม้ที่แข็งแรงขึ้น กำแพงเมืองที่ได้รับการซ่อมแซม ยาสมุนไพรที่มีคุณภาพดีขึ้น และลายผ้าใหม่ที่ชาวเมืองชื่นชอบ พร้อมขอเสนอให้ได้รับโทษด้วยการทำงานใช้แรงงานเพิ่มเติมแทนการเนรเทศ เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อกฎที่ได้ล่วงละเมิดไปโดยไม่ตั้งใจ

ท่านผู้อาวุโสพิจารณาอยู่นาน ก่อนตัดสินใจอนุญาตตามคำร้องขอ โดยให้ภูทำงานซ่อมแซมกำแพงเมืองเพิ่มเติมอีกสิบห้าวันเป็นการชดใช้ความผิด แทนการเนรเทศออกจากเมืองไปตลอดกาล ภูรับโทษด้วยความสำนึกและตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ ไม่บ่นสักคำ เพราะเข้าใจแล้วว่ากฎของเมืองนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อก่อกวนแกล้งใคร แต่มีไว้เพื่อรักษาเมืองทั้งเมืองไว้ให้อยู่รอด

เมื่อครบกำหนดสามสิบวันตามกฎข้อที่สอง ทั้งสี่คนก็ได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งของเมืองลับแลอย่างเป็นทางการ ท่านผู้อาวุโสเรียกทั้งสี่คนมาพบอีกครั้งพร้อมกับข่าวดี "พวกเจ้าพิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเป็นคนดีมีน้ำใจ และเข้าใจคุณค่าของกฎระเบียบที่ยึดโยงเมืองนี้ไว้ บัดนี้เราจะเปิดทางให้พวกเจ้าเลือกได้ว่าจะอยู่ต่อในเมืองลับแลแห่งนี้ หรือจะกลับสู่โลกเดิมของตัวเองผ่านซุ้มประตูดินในคืนพระจันทร์เต็มดวงครั้งต่อไป"

ทั้งสี่คนมองหน้ากันด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งความผูกพันที่มีต่อเมืองแห่งนี้ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา และความคิดถึงครอบครัวในโลกเดิม สุดท้ายแล้วทั้งสี่คนตัดสินใจเดินทางกลับ แต่สัญญากับท่านผู้อาวุโสว่าจะเก็บความทรงจำและบทเรียนเรื่องกฎระเบียบของเมืองลับแลไว้เตือนใจตัวเองเสมอ

ก่อนที่ทั้งสี่คนจะเดินผ่านซุ้มประตูดินกลับสู่โลกเดิมในคืนพระจันทร์เต็มดวง ท่านผู้อาวุโสกล่าวทิ้งท้ายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน "จำไว้เสมอว่า ไม่ว่าจะ เป็นเมืองลับแลหรือโลกใบไหนก็ตาม กฎหมายและระเบียบที่ทุกคนเคารพร่วมกัน คือสิ่งเดียวที่จะป้องกันไม่ให้สังคมล่มสลายไปในกาลเวลาข้างหน้า" เอก พิม ภู และแนน เดินผ่าน

ซุ่มประตูกลับสู่ป่าที่พวกเขาเคยหลงทาง ด้วยความทรงจำอันล้ำค่าที่จะติดตัวไป
ตลอดชีวิต

กฎระเบียบไม่ได้มีไว้เพื่อจำกัดเสรีภาพ แต่มีไว้เพื่อรักษาสมดุลของสังคมให้ยั่งยืน

เพราะเมื่อใดที่ผู้คนละเลยกฎที่ยึดโยงกันไว้ ความเสื่อมถอยก็จะค่อยๆ กัดกร่อนจาก

ภายใน

จนสุดท้ายสิ่งที่เคยรุ่งเรือง อาจเลือนหายไปเป็นเพียงตำนานในกาลเวลาข้างหน้า

— จบบริบูรณ์ —